

Príhody
Dennise
Srdideča
M. M. Gabicar

M. M. Cabicar

**PŘÍHODY DENNISE
SMRDIDECHA**

Copyright

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-097-7 (ePub)

978-80-7512-098-4 (mobipocket)

978-80-7512-099-1 (pdf)

„Tak pojd', Dendo, utřeme se.

Jedna packa...

Druhá packa...

Třetí packa...

Čtvrtá packa...

Pátá packa... Hele, nehraj si zase na chobotnici!“

Posledně jich bylo šedesát sedm, než ho to přestalo bavit.

Něco výstižného o mé nastávající ženě. Zastaví se uprostřed chodníku a ukáže na zem:

„Podívej, sklo! To na chodníku nesmí být, jinak se Dennísek nebo nějaký pejsek řízne!“

A skopla stěp do silnice pod kolo jednoho auta.

Mnozí z vás - a nejen mužů, kdo máte pejska, možná nevíte, jak si s ním hrát. Tak jsem pro vás sepsal několik námětů, které jsem vlastnoručně vymyslel a vyzkoušel na zvířatech:

- Na lva s velikou hřívou.
- Na velblouda s hrbem.
- Na pekelného psa se strašlivými rohy.
- Na sfingu s velkýma prsama očima.

Ještě bych rád vyzkoušel hru na psa záchranáře, který sám zůstal v lavině, ale Denda za mnou do koupelny už odmítá chodit, když mám ve vaně pěnu.

Jak jste mnozí pochopili, Dennise jsem získal jako příslušenství k mé nastávající. ...No dobře, tak on získal mě, jako upgrade, ale stejně musím alespoň zmínit svého vlastního psa Maxe. To není psí gentleman, je to jen psí idiot. Normálně jsem o něm říkal, že je prostě blběj jak pumpička na sáňky nebo vagón šušňů, ale nedávno jsem přišel na popis tohoto druhu psů.

Max je druh psa, který se maximální hyperaktivitou snaží dohnat vlastní inteligenci.

Marně.

Tam žádná nikdy nebyla.

„Kde je můj pejsek? Nemá mě kdo hrát v postýlce.“

„Teplouši, běž k paničce!“

„Martine!“

„Tak promiň, Dennisi, běž k paničce. No, udělej hot dog!“

„Martine!!“

„No tak, černej smrdidechu, jak dělá Renská?“

„Jaká Renská?!“

„Pražská. Teplá.“

„Martine!!!“

„A ne že jí na posteli zase uděláš nějakou katastrofu, Černoblyle.“

„Martine, já už fakt vstanu!“

Nepodařilo se mi nabrat psí exkrement tou pitomou papírovou lopatičkou ze sráčku.

Nic nezastaví provoz v ulici tak, jako když se snažíte dotlačit hovno ke koši. Jestli to ti turisté, co mě fotili, někde zveřejní, s vízem do Japonska se můžu rozloučit. Budu mít v pasu flastr za hanobení národa a psí rasy.

Dennis mě dneškem dohnal k sepsání této práce, protože volba umístění jeho výkalů jednoho přivádí k šílenství - tak jen abych si ulevil. A dneska to fakt přehnal.

Někdy má překvapivě mimořádně inteligentní schopnost posadit se nad otevřeným okapovým odtokem, jednou jsem ho viděl dokonce narvat to do trubky, co trčela dobrého půl metru nad zemí. Celkem výkon na čtyřiceticentimetrového psa.

Ale většinou je na zabití! Nejenže drahocenný, brilianty vyvážený obsah svých střev odmítá vyhodit na jednom místě a je schopen obdělat celou čtvrt' i s přilehlými vesnicemi a ještě pohnojit vinice, on si úmyslně vybírá zakázaná místa jako developeři luxusní nemovitost.

Zvlášť když někteří majitelé s inteligencí psa v harému háravek (Jestli jste to nikdy neviděli, je to pohled k pohledání: totálně vyskleno, vážně úplně prázdné. Jen vyvalené oči, visící jazyk a úsměv úplně zkouřeného matfyzáka.), si dávají do parčičků značku přeškrtnutého psa. Mezinárodní označení raťafáků pro srací kongresy.

Dnes si vybral onen nenápadný krádek na reklamu. Nikdy ho nemine, vždycky jde přes ty dveře a fotobuňka udělá „GOING – GOING“. Měli otevřeno, ovšem to, s čím přišel tenhle zákazník, ještě nezpracovávali.

Nestačilo, že si sedl do otevřených dveří, on jim tu chlupatou prdelínu narval až mezi neóny v regále. A do toho se oslavně ozývalo: GOING - GOING. GOING – GOING...

Všichni zaměstnanci přišli, aby stihli obsloužit ten náhlý nával zákazníků, jaký nikdo z nich nepamatoval od... no, nepamatoval nikdy. Říkal jsem, že toho krámku si nikdo nevšimne. A ono akorát hovno. Jen Smrdidech v podřepu a GOING – GOING. GOING – GOING...

Odnášet psa ve vzduchu za kšírky, když vám cestou pokládá kabely, je zážitek, který značně odrazuje od plánovaného otcovství.

Nikdy jsem si nemyslel, že jsem dobrý herec. Máte psa? Všimli jste si, jak vás uchváceně sleduje, když si děláte jídlo? Minimálně ve dvou rolích bych podle Dennise strčil do kapsy Avatar i Titanik.

Tedy, kdyby rozdávali Oskary za šunku s vejci a rybičkovou pomazánku.

Dennisovi už je 14 let, což je v lidském věku skoro stovka, přesto byste to na něm nepoznali. Jen při rituálu radostného uvítání už neběží za vámi ke dveřím, ale musíte přijít k němu. A vzbudit ho. Pak se představit.

A pokud chcete radost, musíte mu vrtět ocasem.